

רחל מדחלת על כל העולם

**גברים.
גברים.
גברים.**

חתונה בדרך

לעובד בן עמי. ראש עיריית נתניה לשעבר, יש בח קטנה. כל כתבי מעריב יודעים את זה, כי אותה בת עובדת בספרנית בספריית מעריב, שחצי ממנו שייך לאבא שלה. בן עמי לא אוהב את קול ישראל, או לפחות את כתבי קול ישראל. עובדה: כשבתו ניהלה רומן עם כתבו הצבאי של קול ישראל, **טובה סער**, האבא כעס, התנגד, סירב לנשור אינ והשניים נפרדו.

אבל הבת, ששמה **ליאורה**, לא אמרה נואש. לאחר הכישלון עם כתבו הצבאי של קול ישראל, היא ניסתה את מזלה עם **יופי ינאי**, הכתב הצבאי של במחנה, וממנו עברה לכתבו הצבאי היפה של מעריב, **אלי הנדאו**. הפעם המזל האיר לה.

מסתבר, שהאבא לא אוהב אומנם את כתבי קול ישראל. אבל אין לו שום דבר נגד כתבי מעריב, שתי המשפחות כבר מדברות על חתונה.

בפורים, ביום הולדתה של הבת, ערך הכתב מסיבת יום הולדת לידתה, שפך שמפניה כמו מים, וכיבד אותה בדיוק כמו שהיה מכבד את הגברת לנדאו.

מבית הסוהר לבית קפה

כליך הרבה שבועות לא שמענו שום דבר על **אברהם שניאור!** התגעגעתי אליו, והלכתי לבקר אותו. מתברר שמאו מאסרו עברו עליו הרבה מאורעות. הוא עזב את עסקי הבולים, הוא מתרכז במסע עדת הכוסכוס שלו, ויש לו המון תוכניות. התוכנית המיידית שלו היא לפתוח בית קפה במתכונת צרפתית, עם כיסאות לבנים ושמשיות צבעוניות, וגן קטן לילדים. הן תוכניות הבאות עדיין מתבטלות.

ומה בקשר לתוכניות העבר? "זה יעבור", הוא אומר, "אני מקווה לקבל את פסק-הדין, עזב את העונש ולשכוח מזה. אני לא חולם בכלל לעזוב את הארץ, למרות מה שקרה לי. גם נדירה לא תסכים לעזוב! היא קשורה לכאן."

במשך כל הזמן ששניאור ישב בבית הסוהר, נדיה שמרה לו אמונים. "זה לא הפתיע אותי", הוא אומר, "אני הרי מכיר אותה". היא לא הפתיעה אותו ולא איכזה אותו; הוא לא ציפה ממנה לדבר אחר. ובכל זאת, למרות הקשרים שלהם, ש' הוכיחו את עצמם, הם לא מתכוונים להינש. שא. "אני לא אוהבת את מוסד הנישואין", אומרת נדיה, "ככה זה יותר מעניין".

ומה מרגיש אדם שהתפרסם בנסיבות כלי כן לא נעצמים? "אנשים נעצמים בי עיניים כשאני עובר ברחוב", אומר שניאור, "אני שים מתלחשים עלי, אבל זה לא מבהיל אותי. תמיד נעצו בי עיניים, ותמיד הת' לחשו עלי".

אהבה יפה

נירה היפה

את השניה, אבל לא יכולים לחיות ביחד. ההה עוד זוג של שני אנשים יפהפים, שלא הצליח להחזיק מעמד.

הנערה באמבטיה

עכשיו כבר מותר לגלות לכם מי היא הנערה הערומה, שהיתה כאמבטיה של מנחם גולן, כלומר, שהופיעה בסצינת-העירום של סרטו. זו היא **זיקלין ממן**, נערה בת 19, שנולדה בתוניס ועלתה לארץ בגיל של שנתיים. סתם קראה לה נירה.

יש לה משפחה. אביה ימא. ויש לה עבודה. היא עובדת בבית-ספר לנהגות כ' פקידה, וחוזק מזה היא הבחורה הראשונה שפגשתי החושבת שאינה יפה. למרות שכל מי שרואה אותה יכול להבחין בהיפך.

מי היא בדיוק? "אני בחורה כלי חלור מות", היא מגדירה את עצמה, "אני חיה בשכיל הרגע. אני לא רוצה להיות שתקנית, לא רוצה להיות רקדנית, לא רוצה להיות שום דבר. אני רוצה לחיות." היא יש לה אהבה אחת גדולה בחיים. היא

נירה היפה היא בחורה יפה. את זה אפשר לראות לפי שמה. שם המשפחה היא אמיתי שלה הוא ירון, אבל אף אחד לא מכיר אותו. כולם מכירים אותה בשמה היא אמיתי: נירה היפה.

כשהמפיק הצרפתי ראול לוי הגיע בי זמנו לארץ, הוא שם עליה את שתי עיניו, ולקח אותה לנשפים ולמסיבות שהשתתף בהם. הגברים עוקבים אחריה תמיד בעיניים מעריצות, והנשים מלוות אותה במבטי קיני את. אבל אף אחד לא יודע אם באמת יש במה לקנא בה.

נירה היפה והשחורה נשואה מזה זמן די רב ליואב רחמני היפה והבלונדי, קצין הבידור של צ"מ לשעבר, קריין רדיו עוד יותר לשעבר, ואחד מבעלי של הדיסקוטק אה-פרופו בהווה.

את הקריירה הדיסקוטקית שלהם התחילו השניים במועדון הראשון של איקא. הם החליפו שם את התקליטים, ועברו איתו לאחר מכן לדיסקוטק השני שלו.

נירה, כמו הרבה נשים יפות, היא קפרייזית מאוד. היא נוטה למצבירות, והיתה נעלמת מדי פעם בפעם מהבית. יואב הת' רגל לזה. אבל בפעם האחרונה היא נעלמה באופן מוחלט יותר. מסתבר שהשניים עומי דים להיפרד זה מזה.

"אנחנו ידידים טובים", הם אומרים, "אבל לא מסתדרים בינינו. אנחנו אוהבים האחד

לעשות. לא יכולתי להמשיך לחיות איתו, אבל גם לא ידעתי איך לעזוב אותו מבלי להעליב אותו.

הוא לא ידע שאני יודעת. הוא בכלל השתדל לשמור על זה בסוד. אפילו האמא שלו, אני חושבת, לא ידעה על כך כלום. לא ידעתי איך לדחות אותו, והחלטתי לריב איתו על רקע כספי.

התחלתי לדרוש ממנו כל מיני דרישות מופרזות. אמרתי לו שאני רוצה לגור בי בבחור-הילוס, אמרתי לו שאני רוצה לנסוע כל כמה זמן לארץ, ובסוף הוא התרגו ואמר: "תשמעי, אני רק רוקי, אני לא רוקפלה". כך הצלחתי לריב איתו, וחזרתי לארץ.

למה היא עזבה אותו? "אני לא רופאת לדברים כאלה", היא אומרת. היא עובדת עכשיו כמלצרית בדיסקוטק נדיה שעל ה' כרמל, שערה כבר הפך במשך הזמן מבלונדי די לשחור, והיא עדיין שונאת גברים.

"הם כולם אותו הדבר", היא אומרת, "אני לא רוצה אף אחד. אף גבר לא מעניין אותי".

הבן האובד

הסיפור על הבן האובד, החוזר אל הוריו, הוא סיפור ישן וידוע. נכתבו עליו כבר כתבי-קודש, ספרים, מחזות וסרטים; והנה הוא קרה שוב, לבחור ישראלי פשוט.

הבחור, **גדי**, הגיע כבר לגיל 24. הוא היה חובל שייט בחיל-הים, בצבא הקבע, חי עם אביו בארץ ולא ידע דבר על אמו.

לפני שנתיים, באחת הנסיעות שלו, נת' גלה לו שיש לו אמא. הוא חקר ודרש ובירר ומצא שאותה אמא חיה בשווייץ בתנאים נמרתי לא רעים.

הוא חזר לארץ, קיבל חופשה של שלוש שנה ימים, ונסע לחפש את אמו. הוא מצא אותה בתוך הווילה המפוארת שלה, וגילה, יחד עם העובדה שהיא באמת אמו, את העובדה שהיא מיליונרית, בעלת בית-חרוי שת מווילה לתחזוק ציפורניים.

הפגישה היתה נרגשת. שלושת הימים עברו במהירות, והוא חזר לארץ. כעבור כמה ימים באה לארץ גם האמא. לא נפגשו. היא באה עם מכונית-ספורט, והרבה כסף. את המכונית היא נתנה לבנה, ובכסף היא קנתה לו דירת-פאר על הר הכרמל, מרוהטת ברהוט עתיק, שהובא ישר מצר' פת.

ועכשיו, לאחר שהוא מצא את אמו, הוא מצא גם את אשתו. הוא מתחתן בי' 24 ל' מרס, עם חיילת מחיל-האוויר בשם **יונה ספקטור**. הילדים שלהם, כשהיה ישרתו בודאי בחיל-הרגלים.

זיקלין

כל הגברים הם אותו הדבר. כולם רצו ממנה רק דבר אחד. כל מי שהיא הכירה, כבר בערב הראשון, לקח אותה לחרו לש' מוע תקליטים. אף אחד מהם לא ניסה להבין גם את נפשה. רצו רק את גופה. היא החליטה שכל הגברים הם אותו הדבר. היא הודיעה להם שהיא שונאת אותם, של' עולם לא תתאהב באף אחד מהם. בגיל 22 היא החליטה להתנזר מהכל.

עד שהיא פגשה ב' — — (26). הוא היה עדין, הוא היה נפלא, הוא קרא לה ביבי מהרגע הראשון שראה אותה, למרות ששמה האמיתי היה **איילה גפני**.

הם הכירו איש את רעותו בדרך לאילת. היא עמדה במיצפה רימון וחיכתה לטרמפ. היא ירדה לאילת כדי לנח מהאהבה הנכ' זכת האחרונה שהיתה לה. והוא ירד לשם כדי לבלות.

הוא ראה אותה במיצפה, מתוך הפולקס' וואגן שלו, ועצר לה. היא עלתה על ה' פולקסוואגן והם נסעו לאילת. היה לה אז שיער קצר, שרפו לו אותו במספרה בשעת הצביעה, והיא הגישה תביעה-פיצויים. אבל היא מצאה חן בעיניו גם ככה.

והוא? "הוא נראה כמו מרלון ברנדו", היא מספרת, "הגבר הכי יפה שראיתי בי חי". הוא לא היה ברוטאלי, הוא לא ניסה לקחת אותה בכוח לשמוע תקליטים, הוא לא רצה ממנה את אותו הדבר שרוצים כולם. הוא שוחח איתה ברוך על כל ה' נושאים שבעולם, והתייחס אליה בעדינות שמעולם לא זכתה לה.

היא חזרה לתל-אביב, והודיעה לכל חב' ריה וחברותיה שהם עומדים להתחתן. היא הראתה לכולם את טבעת היהלומים שהיא נתן לה, וסיפרה כבר על מועד החתונה. עוד היא מספרת, והוא נסע לארצות-הברית. היא לא חיכתה הרבה, לקחה את מוזריותה ונסעה אחריו.

"זה היה בחודש אוקטובר", היא מספ' רת, "באתי לשם והוא הביא אותי ישר לווילה של האמא שלו. יש לה וילה נה' דרת, עם בריכת-שחייה ועם כל הפאר ש' ישנו".

בינתיים התברר לה שהחבר שלה הוא בהחלט איש חשוב. הוא היה בעבר ידידה

איילה גפני והחבר האמריקאי

של קוני פטיונס, ובהחה הוא שחקן תי' אטרון חשוב. היינו יוצאים בערבים יחד עם האמא שלו, היא מספרת, "והזמן עבר בצורה די נעימה. הוא היה כל הזמן אדיב ונעים, והתנהג אלי באכירות שאף פעם לא זכיתי לה".

יום אחד הם יצאו לבלות במועדון צברה בניו-יורק. הם פגשו שם ידידים ישראליים וידידים סתם, והידידים התחילו לרמוז לה כל מיני רמזים. הם התחילו לשאול אותה כל מיני שאלות על ידידה, והיא לא הבינה מה הם רוצים ממנה.

"הם לא רצו לפגוע בי", היא מסבירה, "אבל רק לאחר שהתעקשתי לדעת מה הם רוצים, הם הסכימו לספר לי שהידיד שלי, — — הוא אוהבו של רוק הארסון. ההרגשה שלי היתה נוראה. לא ידעתי מה